

OSNOWA (4) *sb f*

Oba o oraz a prawdopodobnie jasne (tak w o-, snować oraz w -a).

sg [N osnowa.] ◊ A osnowę (2). ◊ I osnową (1). ◊ pl N osnowy (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII – XIX w.

Nici biegnące wzdłuż tkaniny przeplatane biegnącym w poprzek wątkiem; licium, stamen Cn (4) : ZapMaz II Ł 7/104v; [Panus {(o)snova}] virgula illa circa quam trama {czolnek} involvitur. Glosy II nr 64/30; InwMieszcz 1560 nr 96].

osnowa na co (1): Páiąk vczy prząć rodząc z siebie włókno/ Z niego poiął knap ośnowę ná łukno KlonFlis E3v.

Przen (2) : Y śmiercią Iudażową niebożętá łchodzą/ Gdy ich [złodziei barci] łrogim przykładem koło drzewá wodzą Kifzki wypátrołzywłzy: onę bąć Sołnowá Zálóśnie opáfuią łtráfzliwą ośnowá. KlonWor 12.

Wyrażenie: »osnowa trzewonitna« = struny instrumentu zrobione z jelit zwierzęcych (1): Gdy z przytuloną do pierśi tyś łię porozumiał Lutnią/ [...] łam łię Phoebus zumiał: Káždyby rzekł ze [!] łam Phoebus bije w kręte łtrony/ Y ośnowę trzewonitną ćwiczy Bog vczony. KlonŻal B2v.

AK